

В. Аверинъ

Историята на единъ поръ

Веднажъ ми донесоха две дребни порчета, които децата бѣха уловили въ леговицето имъ, въ една селска изба. Тѣ бѣха толкова малки, че едва можеха да се движатъ сами и, както изглеждаше, току що бѣха прогледнали. На дължина бѣха около 15 сантиметра заедно съ опашкитѣ. Тѣлото имъ бѣ покрито съ мека, гжста, кестенява козина, а космитѣ на главата имъ бѣха бѣло-жълтеникави. Краищата на муцунката и ушитѣ имъ бѣха бѣли.

Тѣ безпомощно се държаха на своигѣ слаби кжси крачка, а дебелилото имъ издуто коремче едва се влачеше по земята. Издаваха слабъ жаленъ писъкъ. Щомъ нѣкой тупнѣше съ кракъ, тѣ веднага се стжписваха назадъ съ високо издигната глава и съ широко отворени уста, и силно църтѣха.